

Arrest

nr. 242 311 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 10 juni 2020 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52. §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 11.12.2019 werd ingediend door:

Naam: B. L.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit. Marokko

Geboortedatum: [...]1984

Geboorteplaats: T. RR: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] RONSE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.12.2019 gezinshereniging aan met zijn zus van Italiaanse nationaliteit, zijnde B. L. N. (RR: [...]).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1. 2' van de wet van 15.12.1980. 'de niet in artikel 40bis. §2. bedoelde familieleden die. in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie:..."

Artikel 47/3 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. 2". moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat ZIJ deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3. §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Paspoort afgeleverd op consulaat te Antwerpen dd 13.11.2019

- Uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 23.01.2020. getuigschrift van woonst dd. 20.12.2019 op naam van referentiepersoon en haar echtgenoot

- Individuele rekening 2014 - 2018 en loonfiches voor het ganse jaar 2019 op naam van de schoonbroer echtgenoot van referentiepersoon.

- Attest OCMW Ronse dd. 06.01.2020 op naam van betrokkene en op naam van referentiepersoon en echtgenoot

- Stortingsbewijzen via Western Union dd. 15.10.2019, 20.09.2019. 26.08.2019. 16.07.2019 15.06.2019. 15.05.2019, 16.01.2019, 21 03.2019 en bijhorende ontvangstbewijzen.

- Attestation du revenu N° (...) dd. 08.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene in 2020/2019 geen inkomsten zou gehad hebben in Marokko.

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N: (...) dd. 07.01.2020. Dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan het attest niet als afdoende bewijs van onvermogen worden aangenomen. Er werden geen verdere objectieve stavingsstukken voorgelegd.

- Gelet het onvermogen niet afdoende werd aangetoond kan ook met worden vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk was van de stortingen om m zijn basisbehoeften te voorzien. De afhankelijkheidsverhouding wordt aldus betwist.

- Attestation administrative N° (...) dd. 27.02.2020 waarin verklaard wordt dat betrokkene en referentiepersoon vóór 2011 binnen de zelfde familie hebben gewoond; verklaring op eer dd. 03.01.2020 van de moeder van betrokkene en referentiepersoon waarin wordt verklaard dat zij samen bij hun moeder hebben gewoond voordat zij Marokko verlieten.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon. dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit de beschikbare gegevens. Referentiepersoon verblijft reeds sinds 2015 in het Rijk en draagt de Italiaanse nationaliteit. Er ligt een attest voor waaruit blijkt dat zij vóór 2011 op het zelfde adres hebben gewoond. Echter dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen deel uitmaakte van het gezin van zijn zus: wel maakten beiden deel uit van het gezin van hun moeder, Referentiepersoon maakt dus al geruime tijd geen deel meer uit van het kerngezin van de moeder. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat betrokkene sedert 11.12.2019 in België inwoont bij het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin in Italië, waar referentiepersoon voor haar komst naar België met haar gezin gevestigd was.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België, en er dus niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is sinds 11.12.2019, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Er dient andermaal opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.07.2015 ononderbroken in België woont en de voorgelegde attesten lijken te impliceren dat referentiepersoon in 2011 reeds Marokko heeft verlaten. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Ten overvloede, voor wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft: er werden loonbrieven voorgelegd voor de maanden mei, juni en juli 2018. In art.40bis wordt heel duidelijk gesteld: 'De in artikel 40, § 4, eerste lid 2'. bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. [...]

Uit de voorgelegde loonbrieven blijkt referentiepersoon weliswaar over een gemiddeld maandloon van 2169,86 euro te beschikken, hetgeen zeker geen slecht loon is. Echter moet wel vermeld worden dat referentiepersoon heden samen met haar drie minderjarige kinderen ten laste is van haar echtgenoot. Heden wenst zij haar meerderjarige broer ten laste wenst te nemen. Uit het geheel van het dossier blijkt aldus dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt volgens de norm, nl. 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, vermeerderd met nog eens 100% van het leefloon voor een alleenstaande persoon. Samen komt dat heden immers neer op 2281,82 euro per maand. De betrokkenen zouden zich bijgevolg meteen bij goedkeuring van hun aanvraag tot gezinshereniging kunnen wenden tot het OCMW voor financiële steun.

Uit het geheel van deze documenten kan niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden van artikel 47/1. 2° van de wet van 15.12.1980 voldoet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1.2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beiden niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er

is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Dat verzoeker op 11 december 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Italiaanse oom of deel uitmaakt van haar gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn zus op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef én hij in zijn land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3. [...]

2.1.4.

Dat verzoeker bovendien aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn zus .

Zo heeft verzoeker o.m. diverse administratieve attesten van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had en geen onroerende goederen bezit in Marokko. Tevens heeft verzoeker diverse bewijzen van geldstortingen door zijn zus voorgelegd, evenals een verklaring op eer van zijn moeder waaruit blijkt dat verzoeker en zijn zus samenwoonden.

Dat verweerder met deze documenten echter ten onrechte geen rekening houdt en poneert dat al het feit dat verzoeker en zijn zus samenwoonden, niet zou aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was van zijn zus in het land van herkomst.

Met de attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko en geen onroerende goederen, wordt door verweerder geen rekening gehouden.

Verweerder motiveert zijn beslissing enkel op basis van de samenwoning van verzoeker en de referentiepersoon en geeft geen enkele motivering waarom de attesten van onvermogen van de Marokkaanse overheid niet kunnen worden weerhouden en/of waarom hiermee geen rekening kan gehouden worden.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en bovendien een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoeker aangebrachte stukken, verweerder het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.5.

Tenslotte haalt de bestreden beslissing aan dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn teneinde verzoeker ten laste te nemen.

Meer bepaald zou het gezin van de referentiepersoon over een gemiddeld maandloon van 2.169,86 EUR per maand beschikken voor een koppel met drie kinderen ten laste.

Volgens 'de norm', nl. 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, vermeerderd met nog eens 100% van het leefloon voor een alleenstaande persoon, zou de referentiepersoon minstens 2.281,82 EUR per maand aan inkomsten moeten hebben teneinde verzoeker ten laste te kunnen nemen.

Verzoeker zou zich zagezegd na goedkeuring van zijn aanvraag gezinshereniging onmiddellijk kunnen wenden tot het OCMW.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat het inkomen van de referentiepersoon amper 110 EUR minder bedraagt dan het bedrag dat verweerder becijfert en dat nodig zou zijn om verzoeker wel ten laste te kunnen nemen. Op een totaal inkomen van bijna 2.200 EUR is dat dan ook een peulenschil die geenszins rechtvaardigt om om deze reden de aanvraag gezinshereniging te verwerpen.

Aangezien de referentiepersoon maandelijks geld opstuurt naar verzoeker, die hierdoor volledig in zijn behoeften kon voorzien, blijkt dat het gezin van de referentiepersoon over meer dan voldoende middelen beschikt om verzoeker te kunnen onderhouden, nu zij het zich konden permitteren om maandelijks geld over te maken naar Marokko.

Voorts stelt zich de vraag wat verweerder bedoelt wanneer hij verwijst naar 'de norm' volgens dewelke de referentiepersoon over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou moeten beschikken, vermeerderd met nog eens 100% van het leefloon voor een alleenstaande persoon.

Dat verweerder geen enkele nadere toelichting geeft welke norm hiermee bedoeld wordt en de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is.

Dat verweerder bovendien een eigen 'norm' hanteert welke geenszins wettelijk is, nu er geen enkele wettelijke bepaling bestaat die een richtbedrag vastlegt waarover de Unieburger zou moeten beschikken teneinde gezinshereniging te kunnen doen met zijn familieleden.

Meer nog, het Unierecht verbiedt dat lidstaten een bepaald bedrag zouden vaststellen dat 'voldoende' zou zijn in geval van gezinshereniging met een Unieburger.

Dat dit blijkt uit de richtsnoeren van de Commissie voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarin duidelijk gesteld wordt dat lidstaten direct, noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als "toereikend" beschouwen, en dat zou gelden als een plafond waaronder het verblijfsrecht automatisch kan worden geweigerd.

Dat het Hof van Justitie in het arrest Chakroun (C-578/08, 4 maart 2010), waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet, oordeelde dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van artikel 47/1 Vw. en dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, zijn zus hem maandelijks een som geld overmaakte waarmee hij kon overleven en hij bovendien ook deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Italiaanse zus én tevens deel uitmaakte van haar gezin.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van

vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en/of hij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

In het vierde onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat hij aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen is en afhankelijk was van de financiële steun van zijn Italiaanse zus. Hij wijst op diverse administratieve attesten van de Marokkaanse overheid, waaruit volgens hem blijkt dat hij geen inkomsten had en geen onroerende goederen bezit in Marokko. Daarnaast stelt hij ook diverse bewijzen van geldstortingen door zijn zus te hebben voorgelegd, evenals een verklaring op eer van zijn moeder waaruit zou blijken dat hij en zijn zus samenwoonden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde met deze documenten ten onrechte geen rekening gehouden en heeft hij geen motivering gegeven waarom de attesten van onvermogen van de Marokkaanse overheid niet kunnen worden weerhouden en/of waarom hiermee geen rekening kan gehouden worden. Volgens verzoeker is er hierdoor sprake van een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt nog dat een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat die beslissing steunt op werkelijk bestaande concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

In het zesde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat hij onomstootbaar heeft aangetoond onvermogen te zijn in Marokko en zijn zus hem maandelijks een som geld overmaakte waarmee hij kon overleven. Hij stelt dat genoegzaam is bewezen dat hij onvermogen was en ten laste van zijn Italiaanse zus. Hij stelt dienaangaande stukken te hebben voorgelegd en wijst op de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie dat het "ten laste zijn" met ieder passend middel mag worden aangetoond. Verder citeert verzoeker ook uit de Mededeling van de Commissie aan

het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Hij benadrukt daarin de passage die betrekking heeft op het bewijs van de afhankelijkheid waarbij is gesteld dat de betrokken familieleden hun afhankelijkheid ook kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat afgegeven door de bevoegde autoriteit van het herkomstland en dat indien zij die kunnen aantonen, het gastland niet mag weigeren de rechten te erkennen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in hoofdzaak steunt op het motief dat verzoeker volgens de gemachtigde niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde meent dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was van in zijn herkomstland voor zijn komst naar België. Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker inderdaad stukken voorgelegd om diens afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn zus aan te tonen.

Zo wordt in de bestreden beslissing opgesomd:

- *Stortingsbewijzen via Western Union dd. 15.10.2019, 20.09.2019, 26.08.2019, 16.07.2019, 15.06.2019, 15.05.2019, 16.01.2019, 21.03.2019 en bijhorende ontvangstbewijzen.*
- *Attestation du revenu N° (...) dd. 08.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene in 2020/2019 geen inkomsten zou gehad hebben in Marokko.*
- *Attestation de non-imposition à la TH-TSC N: (...) dd. 07.01.2020.*

De Raad moet echter vaststellen dat deze relevante stukken zich niet in het administratief dossier bevinden, zodat de Raad op geen enkele wijze kan nagaan hoeveel geld door de referentiepersoon aan haar broer werd overgemaakt en wat er vermeld staat op de stukken "attestation du revenu" en "attestation de non-imposition à la TH-TSC". Het is nochtans op grond van deze stukken dat de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat het onvermogen niet afdoende is aangetoond en dat niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk afhankelijk was van de stortingen van zijn zus om in zijn basisbehoeften te voorzien. Nu deze conclusie juist het voorwerp uitmaakt van het geschil en daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op een doorslaggevend motief van de bestreden beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). De gemachtigde stelt immers zelf in de bestreden beslissing dat de motieven aangaande de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt "ten overvloede" zijn. Ook in de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de kritiek van verzoeker aangaande de motieven over de bestaansmiddelen gericht is tegen een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, zodat die kritiek geen nietigverklaring of schorsing van de beslissing kan verantwoorden. Hieruit blijkt dat de motieven aangaande het te laste zijn door de gemachtigde worden beschouwd als de hoofdmotieven.

Dit geeft reeds aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker in het vijfde onderdeel van het eerste middel betwist dat de referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen heeft om hem ten laste te nemen. Volgens de gemachtigde beschikt de referentiepersoon over een gemiddeld maandloon van 2.169,86 euro per maand voor een koppel met drie kinderen ten laste. Volgens de "norm" van de gemachtigde zou de referentiepersoon moeten beschikken over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, vermeerderd met nog eens 100% van het leefloon van een alleenstaande persoon, waardoor volgens de gemachtigde de referentiepersoon over 2281,82 euro per maand zou moeten beschikken. Volgens de gemachtigde zou verzoeker zich na de goedkeuring van de aanvraag gezinshereniging, onmiddellijk kunnen wenden tot het OCMW. Verzoeker repliceert hier in eerste instantie op dat hij amper 110 euro minder heeft dan het bedrag dat de gemachtigde heeft gecijferd. Hij acht dit op een totaalbedrag van 2200 euro een peulschil. Hij stipt ook aan dat de referentiepersoon immers de mogelijkheid had om maandelijks geld op te sturen, waarmee hij volledig in zijn behoeften kon voorzien, zodat zou blijken dat het gezin van de referentiepersoon over meer dan voldoende middelen beschikt om verzoeker te kunnen onderhouden. Verder vraagt verzoeker zich af wat de gemachtigde bedoelt met de verwijzing naar "de norm", volgens dewelke de referentiepersoon over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, vermeerderd met 100% van het leefloon voor een alleenstaande zou moeten beschikken. Nu de gemachtigde dit niet nader toelicht, acht verzoeker de motiveringsplicht geschonden. Volgens verzoeker hanteert de gemachtigde een "eigen norm" die in geen geval wettig is nu er geen enkele wettelijke bepaling bestaat die een richtbedrag vastlegt waarover de Unieburger zou moeten

beschikken teneinde gezinshereniging te kunnen doen met zijn familieleden. Verzoeker verwijst hierbij naar het unierecht en de richtsnoeren van de Commissie voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG waarin duidelijk wordt gesteld dat de lidstaten direct, noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen mogen vaststellen om als “toereikend” te worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun waarin door het Hof van Justitie is uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager. Volgens verzoeker is bijgevolg ook om die reden het motiveringsbeginsel geschonden, evenals de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Aangaande de bestaansmiddelen blijkt dat de gemachtigde erkent dat de inkomsten van de (Italiaanse) echtgenoot van de Italiaanse referentiepersoon neerkomen op 2169,86 euro per maand. De loonbrieven bevinden zich in het administratief dossier. Ook al acht hij dit “zeker geen slecht loon”, is de gemachtigde van oordeel dat de referentiepersoon (of haar echtgenoot) als “de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° bedoelde burger van de Unie” en volgens “de norm” over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, vermeerderd met nog eens 100% van het leefloon van een “alleenstaande” persoon zou moeten beschikken aangezien de meerderjarige broer ten laste zou komen van het loon van de echtgenoot van de referentiepersoon, die naast de referentiepersoon ook drie minderjarige kinderen moet onderhouden. Volgens de gemachtigde zou die “norm” op 2281,82 euro per maand neerkomen.

Daargelaten de vraag of thans wel een situatie voorligt van een in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° bedoelde burger van de Unie zoals de bestreden beslissing stelt (aangezien thans de Italiaanse echtgenoot van de Italiaanse referentiepersoon een werknemer is) en daargelaten de vraag of in de geschetste situatie werkelijk een hoog nettoloon van gemiddeld 2169,86 euro zou kunnen aanleiding geven tot het zich met succes wenden tot het OCMW voor financiële steun in de huidige constellatie (van een meerderjarige broer die samenwoont met het gezin van zijn meerderjarige zus), blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de lidstaten direct, noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als “toereikend” beschouwen en waaronder het verblijfsrecht automatisch kan geweigerd worden (cf. artikel 8, lid 4 van de Richtlijn 2004/38/EG). Zij moeten inderdaad rekening houden met de persoonlijke omstandigheden, zoals verzoeker stelt en die verplichting is omgezet in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat thans niet afdoende met de persoonlijke elementen is rekening gehouden. Hij wijst er immers op dat indien “de norm” van 2281,82 euro zou mogen gehanteerd worden hij amper 110 euro per maand te weinig zou hebben, hetgeen op een bedrag van bijna 2200 euro maandelijkse inkomsten een peulschil is, die niet rechtvaardigt de gezinshereniging te verwerpen en hij wijst erop dat de referentiepersoon in staat was maandelijks geld op te sturen naar verzoeker die hierdoor volledig in zijn behoeften kon voorzien, zodat volgens hem blijkt dat de facto het gezin van de referentiepersoon over meer dan voldoende middelen beschikt om hem te onderhouden. Verweerder erkent in de nota met opmerkingen dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag mogen hanteren, maar niet dat zij een minimuminkomen mogen hanteren waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder een concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Volgens verweerder in de nota heeft de gemachtigde in concreto de persoonlijke situatie van verzoeker beoordeeld omdat rekening is gehouden met het feit dat de referentiepersoon samen met drie minderjarige kinderen ten laste komt van de echtgenoot.

Daargelaten de vraag of in casu een inkomensvoorwaarde kon worden gesteld, met name of een situatie voorligt van een in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° bedoelde burger van de Unie nu de Italiaanse echtgenoot van de Italiaanse referentiepersoon een werknemer is, kan de Raad in casu verweerder in de nota niet volgen dat de gemachtigde werkelijk en op afdoende wijze met de individuele situatie of de behoeften van verzoeker en het gezin van de referentiepersoon heeft rekening gehouden. Het rekening houden met de individuele situatie is immers meer dan louter met de samenstelling rekening houden van het gezin van de referentiepersoon en het feit dat de echtgenoot de enige kostwinner is. Zoals verzoeker terecht aanstipt, is het daarbij relevant dat het door de gemachtigde vooropgestelde vereiste loon niet veel hoger ligt dan het gemiddeld maandloon dat de echtgenoot van de referentiepersoon heeft. Bijkomend verhindert het feit dat het bewijs van de maandelijkse stortingen niet in het

administratief dossier zit, dat de Raad het tweede opgeworpen argument van verzoeker op nuttige wijze kan beoordelen.

De Raad moet vaststellen dat naast het supra vastgestelde feit dat de administratie heeft verhinderd dat de Raad de wettigheidstoets kan uitoefenen aangaande het doorslaggevend motief van het "ten laste zijn", ook blijkt dat de motieven van de beslissing aangaande de bestaansmiddelen niet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bijgevolg wordt ook een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES